

теръ, безъ съмнѣние, било не на самия връхъ, но на находящата се по долу отъ него равнина, доста дълга и широка, покрита съ ливади, на срѣдъ съ езеро съ прѣкрасна вода и съ доста умѣренна, даже въ напрѣднала есенъ, температура на въздуха. Тѣй щото тя въ всѣко отношение прѣдставлявала голѣми удобства за да бжде расположенъ на нея лагера на Аннибаловата армия. По думитѣ на Полибия, той се расположилъ тукъ въ епохата на *заявяването на плеадитѣ*, което въ негово време съотвѣтствувало на 26 октомврий новъ стилъ.

Полибий казва по нататкъ, че Аннибалъ, каго заблѣзаль душевния отпадкъ у по голѣмата часть отъ войницитѣ си, който се распространилъ вслѣдствие на понесенитѣ и очакванитѣ трудове и лишения, показаль имъ равнинитѣ на брѣговетѣ на р. Падъ, напомнилъ имъ доброто расположение на обитавшитѣ тамъ галли, показаль имъ даже посоката, въ която се намиралъ Римъ, и съ това ги насърдчилъ до извѣстна степенъ. Дѣйствително, по долу отъ мѣстото, гдѣто билъ расположенъ лагера на Аннибала, на полупуска има едно високо издадено мѣсто, отъ което за тѣзи, които идатъ отъ къмъ Савойя, се открива въ ясно време равнината на Суза и даже на далечъ Туринъ. Това издадено мѣсто, както нѣкои прѣдполагатъ, се намира на планината *Saint-Martin*, прѣдъ *Малкия Монъ-Сенисъ*, и прѣдставлява изглѣда прѣзъ Сузската долина къмъ Туринъ. Между туй нито отъ Голѣмия, нито отъ Малкия Сень-Бернардъ не се виждатъ нито равнинитѣ на Италия, нито нѣкои други — още едно отъ многото доказателства, че Аннибалъ миналъ прѣзъ Монъ-Сенисъ.

На 12-ия день Аннибалъ почналь

да се спуща отъ Монъ-Сенисъ, безъ съпротивление отъ страна на туземцитѣ, съ исключение на нѣкои хищници, които скрито глѣдали да заграбятъ нѣкои отъ тяжеститѣ. Но извнрѣдно трудната, стръмна и урвеста мѣстность и падналия джлбокъ снѣгъ били причина щото Аннибалъ да загуби по-много хора и животни, отколкото прѣзъ цѣлия до тогава походъ въ планинитѣ. На скоро армията дошла до таково едно мѣсто, гдѣто, по причина на не отдавна срутената земя и твърдѣ тѣсния проходъ, надъ края на една джлбока и тѣсна пропастъ, въ дъното на която тѣчала рѣкчица, не било възможно нито за слоноветѣ, нито за товарнитѣ животни да вървятъ по нататкъ. Аннибалъ искалъ, но не можаль да избѣгне това мѣсто билъ принуденъ да се спрѣ тукъ и заповѣдалъ на войскитѣ да расчислятъ пжтя, колкото да можтъ да прѣминатъ слоноветѣ и товаритѣ. Когато това било направено, той испратилъ напрѣдъ цѣлата конница и всичкитѣ товарни животни да пасжтъ на такива мѣста по долу, гдѣто още не билъ падналь снѣгъ. Едва на 3-ия день слѣдъ това, т. е. на 15-ия день, цѣлата армия съ слоноветѣ успѣла постепенно да се спусне отъ тѣзи мѣста на равнинитѣ на р. Падъ, въ земитѣ на инсубритѣ. Тукъ на Аннибала останали вече само 12.000 души африканска пѣхота, около 8.000 испанска и 6.000 души конница, «както» — прибавя Полибий — «той самъ означилъ това въ единъ надписъ, изрѣзанъ на една колона въ Луциния» (прѣдъ отгѣлованието си отъ Италия въ Африка, гл. по долу).

Такова е на кратко повѣствуванieto на Полибия за спущанieto на Аннибала отъ Алпитѣ въ долината на р. Падъ. Спорѣдъ най-новитѣ обяснения за това спущание